

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 14.581 van 29 juli 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 24 januari 2007 met toepassing van artikel 235, §3 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. WAEGEMANS loco advocaat A. WYNANTS en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Halabja, bent u van Koerdische origine en heeft u de Iraakse nationaliteit. In 1988 zou u rond de periode van de gifaanval samen met uw familie naar Suleymania zijn gevlucht en er van dan af voortdurend hebben gewoond. De laatste jaren zou u met uw minibus hebben ingestaan voor personenvervoer op het traject Suleymania-Halabja. In Halabja zou u verliefd zijn geworden op een meisje, Sheno. U zou met haar een relatie zijn begonnen en wilde met haar huwen. Haar vader, mullah Abdullah, zou een hoge positie hebben gehad binnen de extremistische islamitische groepering Ansar Al-Islam, en er de bijnaam 'Abu Jihad' hebben gehad. U zou tot twee maal toe bij hem naar de hand van zijn dochter hebben gevraagd, maar dit werd steeds geweigerd omdat hij haar te jong vond. Op 25/12/2004 zou u bij mullah Abdullah zijn geroepen en deze deed u het voorstel om mee te werken

aan een aanslag gericht tegen de Amerikaanse bezetter. In ruil voor uw medewerking zou hij akkoord gaan met een huwelijk. U zou dit voorstel hebben geweigerd omdat u niks te maken wilde hebben met moorden en politiek. Op 10/02/2005 verwittigde Sheno u dat haar vader haar wilde uithuwelijken aan een lid van Ansar Al-Islam. Daar ze dit wilde vermijden zouden jullie besloten hebben om samen te vluchten. Op 15/02/2005 zouden jullie voor de moskee zijn gehuwd in Arbet en beslist hebben het land te verlaten. U zou naar Zakho zijn gereisd om een smokkelaar te zoeken, terwijl u uw vrouw bij uw familie in Suleymania bracht. Op 07/03/2005 vernam u van uw oom dat er een aanslag was geweest op het huis van uw familie en hierbij uw moeder, tante en vrouw om het leven waren gekomen. Op 09/03/2005 zou u het land effectief hebben verlaten en via Turkije naar België zijn gereisd. Op 21/03/2005 heeft u hier asiel aangevraagd. U legt geen enkel document voor ter staving van uw asielaanvraag."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Niettegenstaande de initiële ontvankelijkheidsbeslissing door de Dienst Vreemdelingenzaken dient na een grondig onderzoek van uw asielmotieven te worden vastgesteld dat er in uw hoofde niet kan worden gesproken van gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U vreest te worden vervolgd door uw schoonvader die deel uitmaakt van Ansar Al-Islam omdat u zonder zijn toestemming met zijn dochter huwde, alsook omdat u weigerde samen te werken met Ansar Al-Islam.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs van uw identiteit of afkomst kan voorleggen. Hierdoor kan niet worden vastgesteld dat u uit Halabja afkomstig zou zijn, de plaats die centraal staat in uw vluchtrelaas. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat u eerder vaag blijft aangaande uw beweerde schoonvader. Zo weet u dat hij een belangrijke functie had binnen Ansar Al-Islam, maar op de vraag welke concrete activiteiten hij dan deed, dient u het antwoord schuldig te blijven (zie gehoorverslag CGVS p.8). Hij zou de bijnaam 'Abu Jihad' hebben gekregen, maar u weet niet te zeggen hoe hij deze bijnaam heeft 'verdiend' (p.9). Ook over hoe deze organisatie precies is ontstaan en wie er effectief de leiders van zijn, blijkt u onwetend (p.8). Deze gebrekkige kennis is eerder merkwaardig gezien het feit u een relatie aanging met een dochter van een belangrijk lid van Ansar Al-Islam, waardoor kan worden verondersteld dat u zich toch minimaal zou hebben geïnformeerd over uw toekomstige schoonvader en zijn organisatie.

Wat er ook van moge zijn, u legt geen enkel begin van bewijs voor van uw huwelijk, noch van de identiteit van uw echtgenote. Alsook dienen enkele opmerkingen te worden gemaakt aangaande uw huwelijk en daaruit volgende vlucht. Uit uw verklaringen blijkt dat u met Sheno vluchtte en het uw plan was om na het huwelijk het land te verlaten omdat u verwachtte dat de familie van Sheno eerwraak zou willen nemen (p.18,21). Ook blijkt dat de familie van Sheno perfect op de hoogte was waar u woonde en zij na jullie vlucht uit Halabja bij u thuis in Suleymania naar jullie op zoek kwamen (p.18). U was

zich met andere woorden bewust dat jullie door zo te handelen gevaar liepen. In dit opzicht is het merkwaardig waarom u niet direct met Sheno naar het buitenland bent gevlucht en u het eerst nog nodig achtte om met haar in Irak te huwen. U verklaart dit door het feit dat het een schande voor de familie zou zijn om zomaar Irak te verlaten (p.21). Wat er ook van zij, het is uiterst ongeloofwaardig dat u pas ná het huwelijk begon met het regelen van uw vlucht naar het buitenland. Ook is het merkwaardig dat u besliste om uw vrouw bij uw familie in Suleymania achter te laten, wetende dat haar familie daar reeds naar haar op zoek was gekomen. Het is aldus ongeloofwaardig dat u uw vrouw zou blootstellen aan dergelijk risico. Geconfronteerd hiermee haalt u aan dat jullie geen andere mogelijkheid hadden om elders in Suleymania te verblijven, alsook had u nooit gedacht dat haar familie zo snel naar jullie op zoek zou komen (p.21-22). Gezien de situatie is het opmerkelijk dat uw vrouw u niet vergezelde toen u in Zakho, aan de Turkse grens, naar een smokkelaar op zoek ging.

Ten slotte dient te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt van de beweerde aanslag tegen uw vrouw en familie, en u zelfs niet op de hoogte bent of de autoriteiten hiervan een vaststelling hebben gedaan (p.19). Alsook kan u niet aannemelijk maken waarom u omwille van Conventiegebonden redenen geen beroep zou kunnen doen op de Koerdische autoriteiten om u tegen de vader van Sheno te beschermen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de autoriteiten van de PUK (Patriottische Unie Koerdistan) strijd leveren tegen de Ansar Al-Islam (p.20). Verder was u op de hoogte van zijn woonplaats, zijn positie binnen Ansar Al-Islam en het feit dat hij betrokken was bij het beramen van een aanslag. U heeft echter nooit een poging ondernomen om de autoriteiten te contacteren en hun bescherming in te roepen, daar u ervan uitging dat ze u toch niet zouden kunnen helpen (p.20). Deze verklaring is echter niet afdoende.”

3.2. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij stelt dat uit zijn relaas duidelijk blijkt dat hij afkomstig is uit de door hem voorgehouden streek en hij zeer gedetailleerd kan beschrijven welke dorpen er in de omgeving liggen en hoe de concrete situatie daar is. Verder stelt hij dat hij alle documenten betreffende zijn identiteit moest afgeven aan de mensensmokkelaar en hij geen bewijs heeft van zijn huwelijk aangezien hij enkel huwde voor de moskee. Verzoeker wijt zijn gebrekkige kennis over de organisatie Ansar Al-Islam en de rol van Mullah Abdullah aan het feit dat hij nooit interesse heeft gehad voor politiek, dat hij onmiddellijk weigerde mee te werken aan de aanslag, waardoor hij geen verder contact heeft gehad met de extremistische groepering en dat de leden hiermee niet te koop liepen.

Volgens verzoeker doet het feit dat hij geen beroep deed op de autoriteiten geen afbreuk aan zijn geloofwaardigheid aangezien Ansar Al-Islam een extremistische organisatie is die nergens voor terugdeinst en hij er geen vertrouwen in had dat de Koerdische autoriteiten hem afdoende zouden kunnen beschermen.

Verzoeker beweert dat het niet verwonderlijk is dat hij geen bewijs heeft van de aanslag en niet weet of er vaststellingen gebeurd zijn. Zijn oom verwittigde hem hiervan telefonisch, waarna hij onmiddellijk is gevlucht. Bovendien is hij elk contact met zijn oom bijster.

Verzoeker stelt verder dat hij het nodige heeft gedaan om zo snel mogelijk na zijn huwelijk het land te verlaten, doch niet had verwacht dat zijn schoonfamilie en Ansar Al-Islam zo snel actie zouden ondernemen. Hij heeft nog getracht zijn vrouw onder te brengen bij andere personen in Suleymania, doch deze weigerden zodat zij in afwachting van hun vlucht bij zijn familie verbleef.

Verzoeker meent dat het logisch is dat dergelijke crisissituaties spanningen met zich meebrengen waardoor bepaalde feiten onbewust verdrongen worden, hetgeen consequenties heeft voor het precieze relaas van de feiten.

Verzoeker had de indruk dat de vertaling tijdens het gehoor niet steeds accuraat gebeurde, waardoor er mogelijk niet dezelfde nuances werden gelegd. Dit zou kunnen verklaren waarom er op het eerste zicht onvoldoende informatie kon worden gegeven door verzoeker.

Verzoeker beweert dat het interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) zeer lang duurde en dat er zeer gedetailleerde vragen werden gesteld. Dat hij consequent en gedetailleerd antwoordde, zonder tegenstrijdigheden, maakt volgens verzoeker dat er geen reden is om te twijfelen aan zijn relaas. Zijn verklaringen zouden zonder meer plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Verzoeker meent dat de geloofwaardigheid van zijn verhaal van die aard is dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

Bij brieven van 13 april 2007 en 7 mei 2007 brengt verzoeker een aantal bijkomende stukken bij, met name een kopie van zijn Iraakse identiteitskaart en een kopie van zijn rijbewijs, beide vergezeld van een gelegaliseerde vertaling.

3.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., nr. 167.408, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.852, 15 februari 2007). Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verzoeker, ter zitting ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, bevestigde zijn verklaringen in de brief van 7 mei 2007 (rechtsplegingsdossier, stuk 6) en verklaarde met betrekking tot zijn identiteitskaart en rijbewijs, dat deze in hotel Bagdad in Zakho werden afgenomen en daar door een vriend die van België naar Irak reisde, werden afgehaald. Deze verklaringen stroken niet met zijn eerdere verklaringen, gezien hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) verklaarde dat hij zijn identiteitskaart en rijbewijs bij zich had toen hij op 9 maart 2005 Irak verliet en dat de smokkelaar deze documenten in Turkije in beslag nam (administratief dossier, stuk 12, p.13). Verzoeker gaf in de vragenlijst tevens aan: *“Ik moest mijn documenten aan de smokkelaar overhandigen. Na contact met mijn vriend, Aram, weet ik dat hij ze nu heeft”* (administratief dossier, stuk 6, p.11). Verzoeker legt aldus incoherente verklaringen af inzake zijn identiteitsdocumenten.

De Raad stelt bovendien vast dat de neergelegde identiteitskaart (rechtsplegingsdossier, stuk 6) afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Zo vermeldt deze identiteitskaart, die werd uitgereikt in 1995, dat verzoeker toen reeds gehuwd was, hetgeen niet kan worden gerijmd met zijn verklaring dat hij op 15 februari 2005 huwde (administratief dossier, stuk 12, p.12), noch met zijn verklaring in het verzoekschrift dat hij zijn huwelijk niet kan bewijzen gezien hij enkel huwde voor de moskee. Dient tevens te worden opgemerkt dat de naam van verzoekers echtgenote, zoals aangegeven op het neergelegde document, namelijk S. Abd Allah Qader, niet overeenstemt met de door verzoeker opgegeven naam, Abdullah Ahmad S. (*Ibid.*, p.5).

Dit klemt des te meer daar de naam op de identiteitskaart, I. Baquer, strijdig is met verzoekers verklaringen bij DVZ, alwaar hij ontkende dat hij bij zijn inschrijving de naam Baquer zou hebben gezegd en verklaarde dat zijn naam Mahamad I. Shwana is en dat er geen andere namen werden gevoerd (*Ibid.*, p.4). De Raad merkt op dat ook verzoekers verklaringen betreffende zijn naam onderlinge incoherenties vertonen. Bij zijn asielaanvraag verklaarde hij Baquer I. Shwana Mahamad te heten (administratief dossier, stuk 14). Bij DVZ ontkende hij dat hij Baquer zou hebben gezegd en gaf hij aan dat zijn achternaam Mahamad I. is en zijn voornaam Shwana (cf. *supra*). In de door hem ingevulde vragenlijst gaf hij aan dat zijn achternaam Karezey was en zijn voornaam Shwana Mohamad, waarbij hij aangaf dat Baquer I. de naam was van zijn grootvader (administratief dossier, stuk 6, p.1). Voormelde vaststellingen doen afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid.

De Raad stelt vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot het moment waarop zijn problemen begonnen. Bij DVZ verklaarde hij dat zijn echtgenote op 10 februari 2005 vertelde dat haar vader haar wilde uithuwelijken, waarna zij besloten te vluchten. Zij zouden dezelfde avond nog naar Arbat zijn gevlucht, waar zij op 15 februari 2005 huwden

(administratief dossier, stuk 12, p.12). Bij het CGVS verklaarde hij aanvankelijk twee maal dat zijn problemen op 15 februari 2005 begonnen (administratief dossier, stuk 3, p.5-6). Even verder gaf hij aan dat hij zijn echtgenote ontmoette op 10 februari 2005 en dat zij die dag afspraken om te vluchten op 15 februari 2005 omdat haar vader die dag niet thuis zou zijn. Op 15 februari 2005 zouden zij zijn gevlucht naar Arbat, waar zij diezelfde dag nog huwden (*Ibid.*, p.17).

Verzoeker verklaarde bij het CGVS dat hij sedert oktober 2003 een relatie had met zijn echtgenote en dat haar vader, nadat Ansar Al-Islam werd aangevallen door de Amerikanen in 2003, datzelfde jaar nog terugkwam (*Ibid.*, p.6-7), terwijl hij eerder verklaarde dat hij zijn echtgenote slechts leerde kennen in november 2003 (administratief dossier, stuk 6, p.9) en haar vader in 2004 terugkeerde naar Irak, waarbij hij bovendien preciseerde dat er in 2004 een algemene amnestie werd verleend aan alle personen die met Saddam samenwerkten (administratief dossier, stuk 12, p.11).

Verzoeker legde tevens tegenstrijdige verklaringen af aangaande het moment waarop hij een afspraak had met de smokkelaar, daar waar hij bij DVZ verklaarde dat hij om de vlucht te kunnen regelen naar Zakho moest, zijn vrouw op 3 maart 2005 naar zijn familie bracht en op 5 maart 2005 alleen vertrok naar Zakho (*Ibid.*, p.12), terwijl hij in de vragenlijst en op het CGVS aangaf dat hij na zijn vrouw naar zijn familie te hebben gebracht op 3 maart 2005, de volgende dag, op 4 maart 2005 naar Zakho ging om zijn vlucht te regelen (administratief dossier, stuk 3, p.18; stuk 6).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt omtrent de beweerde aanslag op zijn echtgenote, moeder en tante. Hij weet niet of de aanslag werd vastgesteld noch of de autoriteiten stappen hebben ondernomen of wat er gebeurde met zijn oom. Ter verklaring stelde verzoeker dat hij met niemand nog contact had en hij gaf tevens aan dat hij zijn vriend Aram in Suleymania niet kon bereiken (administratief dossier, stuk 3., p.2, 19). Dit strookt echter niet met zijn verklaring dat hij nog contact had met Aram en op die wijze vernam dat deze in het bezit was van zijn documenten (cf. *supra*). Dat verzoeker naliet zich te informeren over de gevolgen van de aanslag en de toestand van zijn oom, doet afbreuk aan de ernst van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging.

Dat verzoeker geen interesse had voor politiek en weigerde deel te nemen aan de aanslag, staat er niet aan in de weg dat van hem, gelet op zijn voorgehouden problemen, redelijkerwijze kon worden verwacht dat hij de nodige informatie kon verstrekken aangaande de activiteiten van zijn schoonvader die de oorzaak was van zijn problemen en de manier waarop deze zijn bijnaam verkreeg.

De bestreden motivering merkt verder terecht op dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, in acht genomen dat hij vreesde voor eerwraak, uitgaande van een voornaam lid van Ansar Al-Islam, eerst zou huwen en dan pas plannen zou maken om te vluchten, noch dat hij zijn vrouw achterliet bij zijn familie in Suleymania. Verzoeker verklaarde immers bij het CGVS dat hij altijd had verwacht dat haar familie zo zou reageren (administratief dossier, stuk 3, p.21). Hij gaf tevens aan dat haar familie op de hoogte was van waar zij woonden en de familie van zijn echtgenote reeds eerder naar zijn familie ging om hen te bedreigen, waarbij zij aangaven dat ze hen zouden onthoofden indien ze hen zouden zien (*Ibid.*, p.18, 22). Derhalve kan verzoekers verklaring dat hij niet had verwacht dat ze zo snel zouden reageren niet worden aanvaard.

Wat betreft verzoekers bewering aangaande de spanningen en het feit dat hij gebeurtenissen zou hebben verdrongen, merkt de Raad op dat verzoeker nalaat te duiden op welk vlak dit zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Uit de gehoorverslagen blijkt dat de gehoren op een normale wijze zijn geschied en hieruit kan niet worden afgeleid dat er zich problemen zouden hebben voorgedaan.

De door verzoeker aangevoerde vertaalproblemen blijken geenszins uit het administratief dossier. Bij DVZ verklaarde hij de tolk goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de

tolk. Hij gaf aan dat hij niets meer wenste toe te voegen en verklaarde dat de door hem vermelde inlichtingen oprecht zijn. Verzoeker ondertekende het verslag voor akkoord, nadat het hem werd voorgelezen in het Sorani, en bevestigde uitdrukkelijk dat hij het gehoorverslag aanvaardde (administratief dossier, stuk 12, p.1, 13, 15). Tijdens het gehoor bij het CGVS werd aan verzoeker gevraagd of hij de tolk begreep en werd verduidelijkt dat eventuele problemen (betreffende de tolk of andere) gemeld moesten worden, hetgeen zowel verzoeker als zijn advocaat, dewelke hem bijstond tijdens het gehoor, hebben nagelaten te doen. Verzoeker, noch zijn advocaat, formuleerden enige opmerking toen zij hiertoe de kans kregen (administratief dossier, stuk 3, p.1-2, 22-23). Dit klemt des te meer daar verzoeker nalaat aan te geven waar de beweerde vertaalproblemen zijn verklaringen zouden hebben beïnvloed.

Gelet op voormelde vastgestelde vage en incoherente verklaringen, kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden asielmotieven.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat indien er al enig geloof dient te worden gehecht aan zijn relaas, *quod non*, de bestreden beslissing met recht opwerpt dat van verzoeker redelijkerwijze kon worden verwacht dat hij de bescherming zou inroepen van de Koerdische autoriteiten, gelet op zijn verklaringen dat de Koerdische autoriteiten Ansar Al-Islam bevechten en dat hij op de hoogte was van de woonplaats van zijn schoonvader, diens positie binnen Ansar Al-Islam en het feit dat hij betrokken was bij het beramen van een aanslag.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 EVRM. De situatie in Irak is allesbehalve rooskleurig. De internationale gemeenschap zou het erover eens zijn dat het land in burgeroorlog verkeert en er in vele gevallen straffeloosheid heerst. Extreme Islamitische groeperingen, zoals Ansar Al-Islam, zijn door de overheid niet onder controle te krijgen en voeren een ware terreur, ook ten opzichte van de burgerbevolking. Verzoeker meent dan ook bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst mogelijks te worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Hij kan voor zijn bescherming niet de hulp inroepen van de overheid, zodat de bestreden beslissing artikel 3 EVRM schendt.

Verzoeker stelt dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. Hij is een Iraaks staatsburger van Koerdische origine, afkomstig van Halabja, die in 1988 naar Suleymania is gevlucht. Zijn identiteitskaart en rijbewijs werden afgenomen door de smokkelaar. Verzoeker stelt dat uit het dossier blijkt dat hij het traject dat hij aflegde als chauffeur kon beschrijven, de dorpen waar hij passeerde kon opnoemen, kon omschrijven hoe zijn job was georganiseerd en waar hij klanten oppikte. Hij kon beschrijven wie er aan de macht was in Suleymania, kende de gouverneur en de burgemeester, kon correct weergeven wanneer er verkiezingen waren en gaf de manier aan waarop de godsdienst beleefd werd in de verschillende steden, zodat er geen reden is om te twijfelen aan zijn afkomst. Hij wijst nogmaals op het bovenvermelde aangaande de situatie in Irak.

4.2. De Raad wijst erop dat hij in het kader van zijn bevoegdheid, bepaald in artikel 39/2, §1 van de voormelde wet van 15 december 1980, geen uitspraak doet over een terugleidingsmaatregel en aldus niet vermog artikel 3 van het EVRM rechtstreeks te toetsen (zie R.v.St, nr. 173.134, 3 juli 2007). De Raad onderzoekt enkel het reële risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst, *in casu* in het kader van de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Voor zover verzoeker zich beroept op de elementen aan de grondslag van zijn asielrelaas, kan hem, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas (zie sub 3.3), de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar verwijst naar de algemene situatie in zijn land van herkomst, doch dat hij geen elementen bijbrengt die toelaten te concluderen dat de situatie in Noord-Irak beantwoordt aan de criteria, bepaald in artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet

van 15 december 1980. Derhalve kan hem, in acht genomen zijn afkomst van Suleymania, Noord-Irak en gelet op de informatie in het dossier waaruit blijkt dat in de noordelijke provincies van Irak onder de daadwerkelijke controle van de KRG geen sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig of veralgemeend geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (rechtsplegingsdossier, stuk 9), de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 29 juli 2008 door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

W. MULS.